

”Vägen fram”, Konferens i Vasa, den 13/3 2004
”Helt upptagen med att predika Ordet”. Apg.18:1-11
av Gunner Jensen

Ack, bliv hos oss, o Jesu Krist,
 ty afton är nu kommen visst.
 Din helgas läras klara ljus
 låt alltid lysa i ditt hus.

”Sedan lämnade Paulus Athen och kom till Korint. Där träffade han en jude vid namn Akvila, född i Pontus, och hans hustru Priskilla. De hade nyligen kommit från Italien, eftersom Klaudius hade gett befallning om att alla judar skulle lämna Rom. Till dessa båda kom nu Paulus, och då han hade samma yrke som de, stannade han hos dem och arbetade. De var nämligen tältmakare. Varje sabbat förde han samtal i synagogan och övertygade både judar och greker. När Silas och Timoteus kom ner från Makedonien, var Paulus helt upptagen med att predika ordet och vittna för judarna att Jesus är Messias. Men de gick emot honom och hånade honom. Då skakade han sina kläder och sade till dem: ”Ert blod skall komma över era egna huvuden. Jag är utan skuld. Från och med nu går jag till hedningarna.” Och han gick därifrån och tog in hos Titius Justus, en man som fruktade Gud och som hade ett hus alldeles intill synagogan. Krispus, föreståndaren för synagogan, och hela hans familj kom till tro på Herren. Även många andra korintier som lyssnade kom till tro och döptes. En natt sade Herren i en syn till Paulus: ”Var inte rädd, utan tala och tig inte! Jag är med dig, och ingen skall angripa dig och göra dig något ont, ty jag har mycket folk här i staden.” Och han stannade där i ett år och sex månader och undervisade dem i Guds ord” (Apg.18:1-11).

Paulus hade varit i Athen och kom nu till Korint. Staden Korint var en viktig handelsstad i Grekland. Det var en stad vars befolkning hade många olika religioner och nationaliteter. I Korint träffade Paulus ett par som hette Akvila och Priskilla, och han fick stanna hos dem. De hade samma yrke, de var tältmakare, och han arbetade tillsammans med dem.

Men han visste, vad som var hans stora kallelse. Det var att vara skördarbetare i den stora skörden. Paulus gick som han brukade först till judarna. ”Varje sabbat förde han samtal i synagogan och övertygade både judar och greker” (Apg.18:4).

Vad gjorde Paulus, när han kom till Korint? Han predikade Ordet. ”När Silas och Timoteus kom ner från Makedonien, var Paulus helt upptagen med att predika ordet och vittna för judarna att Jesus är Messias” (Apg.18:5).

Han var helt upptagen med att predika ordet. Han vittnade att Jesus är Messias. Det var inte människotankar utan Guds rena ord Paulus bar fram. Dopet nämns också. De som kom till tro blev döpta. Det var alltså Ordet och sakramenten Paulus tjänade med. Det var genom dessa medel Herren byggde upp sin församling i Korint.

Ett annat exempel på Paulus missionsverksamhet har vi i Apostlagärningarna kapitel 17, där det står att Paulus i Tessalonika ”under tre sabbater samtalade med dem utifrån Skrifterna och förklarade och visade att Messias måste lida och uppstå från de döda. Och han fortsatte: ”Denne Jesus som jag predikar för er, han är Messias”” (Apg.17:2-3).

Detta ger oss en viktig lärdom också för vår tid. Det finns gott om förslag till nya verksamhetsformer och till förändringar i den kristna församlingsverksamheten. Men vad är det som är viktigt? Det är Ordet, Ordet och sakramenten. Inte att samla många människor till underhållning eller vad vi nu kan hitta på av intressanta tillställningar, utan att Ordet får ljuda, Ordet om Jesus.

I 1Petr.4:11 står det hur det skall vara i den kristna församlingen: ”Om någon talar skall han tala i enlighet med Guds ord”. Så var det i Korint. Det var nämligen inte en vilken

som helst förkunnelse, Paulus förde fram. Det var inte utstuderade myter, utan det var Guds ord. Utifrån de heliga Skrifterna vittnade Paulus om att Jesus är Messias, Frälsaren.

Att det finns plats för Ordet är avgörande. Men det är också avgörande att förkunnelsen är sann och sund och biblisk, en förkunnelse som hämtar sitt innehåll från Guds ord och som pekar på Kristus. Förkunnaren skall endast låna röst till vad Gud har sagt i sitt ord.

Vad var det för budskap Paulus predikade? Han svävade inte på målet, utan han predikade ordet om Jesus Kristus! Detta har vi mycket att lära av. Den kristna predikans centrala innehåll är att Jesus är Messias. Vi behöver alltså inte ständigt hitta något nytt och intressant ämne att predika om, något som vi tycker passar för vår tids människor, utan den kristna predikans innehåll skall tvärtom vara samma oföränderliga budskap, ordet om Jesus, han som är Messias, som kom för att frälsa syndare.

I 1 Korintierbrevet sammanfattar Paulus sin predikan i Korint. ”Bröder, jag vill påminna er om evangeliet som jag predikade för er, som ni tog emot och står fasta i, och genom vilket ni blir frälsta. Jag vill påminna er om orden som jag förkunnade, om ni nu håller fast vid dem. Annars var det förgäves att ni kom till tro. Jag meddelade er det allra viktigaste, vad jag själv hade tagit emot, att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna, och att han visade sig för Kefas och sedan för de tolv” (1 Kor.15:1-5). Han skriver också att han kom med budskapet om den korsfäste Kristus. Han skriver i 1 Kor.2:1-2: ”När jag kom till er, bröder, var det inte med stor vältalighet eller hög visdom som jag predikade Guds hemlighet för er. Jag hade nämligen bestämt mig för, när jag var hos er, att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst”.

Det var detta Paulus förkunnade i Korint. Det var detta budskap människorna i Korint behövde höra, och det är precis samma budskap vår tids människor behöver höra, och kallelsen till den kristna församlingen är just att sprida ut detta evangelium om Kristus. Det är detta som Ordets tjänare kallas att troget låna röst till.

Inte ett tomt eko av tidsandans växlande moderiktningar, utan det bibliska evangeliet om Jesus, som dog för våra synder.

Att predika att Jesus är Messias är att predika att han är Herrens lidande tjänare som led straffet för våra synder; det är att predika ordet om Kristi kors, om Kristus ”som utlämnades för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull” (Rom.4:25). Det var vad Paulus predikade, det var det han framhöll. Det blev inte höljt i töcken och dimma vad Kristus har gjort för en i synd fallen värld. Och det är precis det samma som behöver predikas i dag, ordet om Kristus och hans fullbordade försoningsverk. Inget får ersätta detta budskap.

Paulus var inte olärd, men han kom inte med stor vältalighet eller hög visdom, utan han kom med ordet om Jesus Kristus som korsfäst. Han proklamerade detta budskap vart han än kom, och så också i Korint. Och det skall också förkunnas i dag. För så har Herren Jesus sagt: ”Det står skrivet att Messias skall lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att omvändelse och syndernas förlåtelse skall predikas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem” (Luk.24:46-47).

Det blir motstånd där Ordet predikas. Det ser vi av många ställen i Guds ord, och så blev det också i Korint. Paulus fick uppleva, att människor gick emot honom och hånade honom. Paulus fick uppleva motstånd. ”Men de gick emot honom och hånade honom. Då skakade han sina kläder och sade till dem: ”Ert blod skall komma över era egna huvuden. Jag är utan skuld. Från och med nu går jag till hedningarna.” Och han gick därifrån och tog in hos Titius Justus, en man som fruktade Gud och som hade ett hus alldeles intill synagogan” (Apg.18:6-7).

Det var några judar som inte aktade på Ordet, och det är en allvarlig sak, vilket vi ser

av Paulus ord. Paulus gör en talande gest, han skakar sina kläder och han uttrycker samtidigt i ord innebörden. Han har förkunnat evangeliet för dem. Han var inte skyldig i deras blod. Men de föraktade evangeliet om Jesus.

Vad skulle Paulus göra nu? Ja, vi kan lägga märke till, vad han inte gjorde. Han ändrade inte på sin förkunnelse och lära, för att fortsättningsvis kunna få vara kvar i synagogan. Det var otänkbart för aposteln. Läran var Guds och han kunde inte kompromissa med sanningen. Det var ingen möjlighet för Paulus att tumma på förkunnelsens innehåll, att tona ner förkunnelsen om Jesus som Messias. Att åhörarna tyckte att Paulus gick för långt med sin predikan om Jesus som Kristus, den enda vägen till frälsning, fick inte Paulus att ändra sin lära. Det blev motstånd mot denna predikan. Att det verkligen skulle vara så, att människan är så djupt fallen, att hennes egna fromhetsbyggnadsförsök inte kan hjälpa henne och att hela frälsningen är av bara nåd för Jesu Kristi skull, det var en stötesten. Detta kunde man inte följa. Paulus predikan var stötande för gamle Adam, för den fallna människans högmod. Det var rena dårskapen för den stolta människan som inte menar sig behöva någon Frälsare. Den naturliga människan är andligt blind och är en fiende till evangeliet. Men Paulus kunde inte ändra på sin förkunnelse. Sanningen kunde han inte mjuka upp eller tumma på. Det är också den sanna kärleken till människor att bli kvar vid Guds ord i stället för att anpassa förkunnelsen efter människors tycken eller tidens smak.

Men vad gör Paulus nu? Han byter lokal. Han lämnar synagogan och förlägger sin förkunnarverksamhet till ett angränsande hus som ägs av en man som heter Titius Justus. Gud öppnade nya vägar för evangeliets predikan. Det blev en brytning med de judar som inte ville höra Paulus förkunnelse om Jesus som Messias, Frälsaren. Men också i denna situation hjälpte Herren. Det fanns plats i ett hus i närheten av synagogan. Paulus var bunden till Ordet, inte till yttre saker som synagogebyggnaden. Vi kan i detta sammanhang fundera över, varför många människor är så starkt fästa vid yttre saker som t.ex. den lokala sockenkyrkan. Det är en fara, när sådana yttre saker som kyrkobyggnader får mer betydelse än Guds ord. För en kristen bör dock Ordet vara det avgörande.

Vad är det som skapar och upprätthåller tron? Det är evangeliet om Jesus, syndares Frälsare. Och detta ord kunde lika gärna predikas bredvid synagogan. Också i vår tid går det an att samlas på ett enkelt sätt kring Ordet och sakramenten, i ett privat hem eller i någon annan lokal. Den andliga rikedom och välsignelsen finns i nådemedlen genom vilka Herren gör sitt verk, och inte i den yttre byggnadens större eller mindre prakt.

För Paulus var Guds ord ledstjärnan, och så ska det också vara för oss. Vackra gamla kyrkobyggnader är inte nödvändiga - om vi känner det så har vi anledning att tänka om. Det som däremot är nödvändigt för oss är Guds ord och sakramenten, rätt förkunnat och förvaltad.

Den danske psalmförfattaren Brorson säger det så här i en psalm:

”Du lilla lärjungskara
 giv akt på varje fjät!
 Här är så mången fara,
 så mångt hemligt nät.
 Följ Ordets klara ljus,
 att Jesus så
 dig leda må
 hem till din Faders hus”¹.

”Följ Ordets klara ljus” - det är vad vi behöver också i vår tid. Det finns många faror, och många svårigheter, men Guds ord ger den hjälp och vägledning vi behöver.

”Men Guds ord bär inte bojar” skriver Paulus till Timoteus (2Tim.2:9), och denna sanning ser

---

¹Lova Herren nr. 652:2.

vi också av denna berättelse. När vi i vår tid ser de stora gamla folkkyrkornas andliga förfall, behöver vi få denna sanning målad för våra ögon.

Det är lätt att fullständigt tappa modet inför det förfärliga avfall vi ser i vår tid. Många har i dag förlorat tron på eviga och absoluta sanningar, och vi rivs lätt med. Frestelsen är stor att tuga och gå kompromissandets väg där vi lämnar Guds ord och anpassar oss och så småningom går med på och accepterar saker, som vi aldrig tidigare skulle ha gått med på. Låt oss i stället gå tillbaka till Guds ord. Det är endast i Bibeln som vi får veta vad sann kristendom är. Därför är vägen fram vägen tillbaka till Bibeln. Bibeln är den kristna kyrkans enda rättesnöre, och inget annat får sättas över eller vid sidan av Bibeln.

Ordet som förkunnades bar frukt i Korint, och detta Herrens ord är ännu det samma. I vers 8 hör vi om den frukt som evangeliet om Jesus skapade. "Krispus, föreståndaren för synagogan, och hela hans familj kom till tro på Herren. Även många andra korintier som lyssnade kom till tro och döptes" (Apg.18:8).

Några syndare i Korint tog emot ordet och blev döpta. Det är ett levande ord, och det är inte utan frukt. Det var Gud som skapade tron på Jesus i deras hjärtan genom sitt ord. "Liksom regnet och snön faller från himlen och inte återvänder dit, förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktbar och ger säd till att så och bröd till att äta, så skall det vara med ordet som går ut från min mun. Förgäves skall det inte vända tillbaka till mig utan att ha verkat vad jag vill, och utfört det vartill jag har sänt ut det" (Jes.55:10-11).

Det finns mycket som kan nedslå modet hos Jesu vänner, och vi är ofta mycket bra på att ta modet ifrån varandra. Men det är stort att betänka detta, att det är Gud som ger växten. Guds ord bar frukt. Paulus var endast en Herrens tjänare, men verket var Herrens. Han säger det själv så här i 1Korintierbrev kapitel 3: "Vad är Apollos? Vad är Paulus? Tjänare som förde er till tro, och det med den uppgift som Herren har gett var och en. Jag planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten. Varken den som planterar eller den som vattnar betyder därför något, utan endast den som ger växten, och det är Gud" (1Kor.3:5-7).

De mänskliga redskapen är skröpliga. Det är lätt att hitta svagheter hos oss själva och hos andra. Men Ordet från Gud är fast och visst. Det är ett ord som bär frukt till evigt liv. Att så ut detta ord är inte meningslöst.

För det är genom nådens medel som Gud gör sin gärning i våra hjärtan. Luther säger det så i Schmalkaldiska Artiklarna: "Därför bör vi ovillkorligen hålla fast därvid, att Gud vill handla med oss människor blott genom sitt yttre ord och sakrament"².

Paulus var inte ensam i missionsuppgiften i Korint, Herren var med honom. Han fick ett stort löfte från Gud: "En natt sade Herren i en syn till Paulus: "Var inte rädd, utan tala och tig inte! Jag är med dig, och ingen skall angripa dig och göra dig något ont, ty jag har mycket folk här i staden"" (Apg.18:9-10). Också i Korint, också i denna situation som han nu är i, är Herren med honom. Därför behöver inte Paulus frukta fiendernas motstånd.

Löftet från Herren var en stor uppmuntran som styrkte Paulus i hans arbete. Han fick frimodighet att arbeta vidare med undervisningen av alla dem som hade kommit till tron. Detta löfte från Herren påminner oss om Jesu löfte till sina lärjungar i Matt.28: "Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut" (Matt.28:20).

Det fanns svårigheter i tjänsten för Paulus. Han berättar i 2Korintierbrevet kapitel 11 om sin tjänst, och om allt som han fick utstå, och här nämner han också detta: "Förutom allt detta har jag den dagliga uppgiften, omsorgen om alla församlingarna" (2Kor.11:28). Men Herrens löften gav honom styrka att hålla troget ut. I Guds ord och löften finner Guds folk också i dag vad de behöver för att hålla ut i tjänsten för evangeliet.

Herrens löften var något som Paulus behövde i sin tjänst. Vi behöver också påminnas om Herrens löften. Herren Kristus glömmer inte sina trogna tjänare som förkunnar evangeliet

---

²Schmalkaldiska Artiklarna, SKB s. 334.

om Kristus i en värld, där de får möta motstånd. Han är ännu samme trofaste Herre och Frälsare. Det ord som Paulus förkunnade, var inte fåfängt. Ordet bar frukt. Herren säger att han har ett talrikt folk i denna stad.

Vi ser också, att detta som sker i Korint är Herrens arbete. Det är stort att få se detta. Det är Herrens gärning Paulus står i, inte sin egen. Det är Herrens gärning vi får stå i, när vi får stå i evangeliets tjänst.

”Och han stannade där i ett år och sex månader och undervisade dem i Guds ord” (Apg.18:11). Vi har sett, hur missionsverksamheten började; det var med Guds ords predikan, ordet om Jesus Kristus. Paulus skriver till korintierna dessa starka ord, om vem som skall ha äran för allt: ”Honom har ni att tacka för att ni är i Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning, för att det skall ske som står skrivet: Den som berömmar sig skall berömma sig av Herren” (1Kor.1:30-31). Dessa ord sammanfattar på ett bra sätt, vad som hände i Korint. Det var Herrens verk genom Ordet och sakramenten, och hans är äran för allt!

Detta ord bar frukt i syndares hjärtan. Några korintier kom till tro och döptes. Men hur var fortsättningen för den kristna församlingen i Korint? Paulus stannade där under lång tid och undervisade dem i Guds ord! Det började med Guds ord och det fortsatte med Guds ord! Dessa nya kristna behövde fortsatt undervisning. Det ser vi också av de två korintierbrevet som Paulus senare skrev till dem. Församlingen var ett andligt hem för dem. Här fick de mat för tron. Här fick de undervisning, så att de kunde växa och mogna i tron. Korintierna var inte fullärda med detsamma. Det visste Paulus och därför blev han kvar och undervisade dem. Vi har anledning att understryka detta. Betydelsen av den ständiga förkunnelsen och undervisningen av de kristna får vi inte underskatta eller förakta. Luther talar också om detta i företalet till Stora Katekesen. Han skriver, att det har ”med sig mycken nytta och frukt, att man dagligen läser och begrundar och talar om dessa ting. Ty den Helige Ande är närvarande vid sådant lärande, talande och begrundande och förlämnar därvid beständigt ny, ökad klarhet och andakt”³. Guds ord är en Guds kraft, säger Luther, ”en Guds kraft, som tillfogar djävulen svår smärta, men som övermåttan stärker, tröstar och hjälper oss”⁴. Och han fortsätter: ”Och vad skall jag väl mera säga? Om jag skulle uppräknat all nytta och frukt, som Guds ord har med sig, var skulle jag väl därtill få papper och tid nog? Man kallar djävulen en tusenkonstnär. Vad skall man då säga om Guds ord, som förjagar och tillintetgör en sådan tusenkonstnär med all hans konst och makt? Det måste förvisso vara mer än hundratusenkonstnär. Och vi skulle då lättfärdigt förakta den makt, nytta, kraft och frukt, som ligger däri, i synnerhet vi som vilja vara kyrkoherdar och predikanter!”⁵

På detta sätt understryker Luther Guds ords betydelse. Vi skall inte lättfärdigt förakta Guds ords makt, nytta, kraft och frukt.

Paulus exempel pekar för oss på en viktig uppgift. Tron behöver ständigt näras. Det är av stor betydelse med den regelbundna undervisningen i Guds ord. Också i dag är Guds ord mer än en hundratusenkonstnär, som Luther säger. Guds ord är inte ett tomt ord utan betydelse, utan det är ett levande ord. Därför behövs också i dag församlingar, där Guds ord och sakramenten högakts. Luthersk kristendom är nådemedelskristendom. Att leva sitt trosliv enbart i sakramentlösa föreningar är inte bra. Detta är ett problem som kristna i de olika lutherska väckelserörelserna behöver ta hand om och som det inte går att bortse från. Sakramenten är rika Guds gåvor som vi skall hålla i ära och gärna använda efter Kristi instiftelse. I Guds ords ljus och i ljuset av våra evangelisk-lutherska bekännelseskrifter är det uppenbart, att vi behöver både Ordet och sakramenten.

Som en god församlingsherde tog Paulus hand om församlingen under denna tid. Det

³Luthers Stora Katekes, SKB s. 382-383.

⁴Luthers Stora Katekes, SKB s. 383.

⁵Luthers Stora Katekes, SKB s. 383.

var utan tvivel slitsamt. Men Herren var med Paulus också i denna undervisningstid. Vi blir här påmind om betydelsen av församlingsherdar. När vi läser om församlingen i Korint, är det ingen tvekan om, att församlingens medlemmar mycket väl visste vem som var deras herde och andlige ledare. Paulus ”stannade där i ett år och sex månader och undervisade dem i Guds ord” läser vi här i vers 11. Men detta ger oss anledning till att överväga, hur det är i dag. För många inom de lutherska väckelserörelserna förhåller det sig så, att de inte vet, vem som är deras församlingsherde, vem som har andligt ansvar för dem, och som de naturligt kan gå till för att få hjälp och vägledning. Ofta är det så, att man samlas till kristna möten i ett missions- eller bönhus med olika predikanter som kommer på besök. Man får höra Guds ord, men det är en brist att det inte är en tydlig församlingstillhörighet med herdar som har ansvar för hjorden. En tydlig församlingsgemenskap med församlingsherdar som känner sina får och vet, vad de behöver och undervisar dem, är en god biblisk ordning. Här har vi också en fråga som det finns anledning att ta upp i de lutherska väckelserörelserna.

Det blev väckelse i Korint. Det är inte alltid så att stora skaror av människor kommer till tro på evangeliet. Det är inte alltid väckelsetider. Men det är gott att trösten och frimodigheten i tjänsten för evangeliet inte finns i de yttre synliga resultaten, utan i själva evangeliets dyrbara skatt.

Det finns många desperata försök på att hitta några genvägar till väckelse, men vi kan sammanfatta denna enkla lärdom ur Paulus missionsverksamhet: Sprid ordet ut och lita på Gud!

Vi bör inte förakta den stilla, trogna tjänsten med förkunnelsen och undervisningen och den regelbundna gudstjänsten, samlingen kring nådemedlen. Vi kan ofta tycka, att det ser så ringa och fattigt ut, men det har evighetsbetydelse. Gud som kallar oss in i trons gemenskap med sig, vill också bevara oss, och han gör detta genom nådemedlen. Vi är svaga i oss själva. Så var det för de unga kristna i församlingen i Korint, och så är det i dag. Därför är det så viktigt med den regelbundna förkunnelsen av Guds ord, att lag och evangelium predikas och att sakramenten förvaltas i enlighet med Kristi instiftelse.

Det är stort att få samlas kring Guds rena ord och sakramenten, även under tider, när det inte är väckelse. I trofasthet får vi så ut evangeliets goda säd i tillit till att Gud ger växten. Han ansvarar själv för sitt ord.

Att samlas i en kristen församling kring Herrens ord och de heliga sakramenten är något välsignat och stort. Gud gör sin gärning genom nådens medel, hur ringa det än ser ut i människors ögon. Men det är ett önsketänkande, om vi tror att det blir utan problem och svårigheter. Djävulen låter inte sanningens ord vara ifred. Gamle Adam följer med också i en bibeltrogen evangelisk-luthersk församling.

Frimodigheten och trösten finns inte i vad vi skall göra eller i yttre synlig framgång, utan i Guds nåds evangelium. I evangeliet om vad Gud har gjort till vår frälsning i Kristus, finns allt vi behöver till tjänsten. Här finns också trösten för det nedslagna modet; inte i ordet om vad vi skall göra och vad vi skall hjälpa till med, utan i ordet om den oförskyllda nåden. Konkordieformeln, artikel 5, talar om, vad det är som tröstar samvetena mot lagens skräck - det är evangeliet om Kristi förtjänst, inte vår tjänst, inte ordet om vad vi skall göra, utan evangeliet om vad Jesus Kristus har gjort. Evangeliet är, läser vi i Konkordieformeln, ”egentligen intet annat än en tröstepredikan och ett glatt budskap, som icke bestraffar eller förskräcker utan tröstar samvetena mot lagens skräck, visar på Kristi förtjänst allena och åter upprättar oss genom den hugnesamma predikan om Guds godhet och nåd, som Kristus förvärvat genom sin förtjänst”⁶. Det är i denna evangeliets dyrbara gåva som glädjen och frimodigheten finns också till tjänsten i Guds rike.

I Östersjön finns några små klippöar och skär som är Danmarks östligaste punkt. Den största av dessa små öar nordöst om Bornholm heter Christiansö. En gång för några år sedan

⁶Konkordieformeln, Epitome artikel 5, SKB s. 515.

besökte jag Christiansö. Där finns en liten by med många gamla, fina och särpräglade hus. Under promenaden genom byn fick jag plötslig se en inskrift på gaveln av ett gammalt hus. På gammal danska stod det så här:

”Antingen du är i lust eller i nöd, så tänk på Kristi pina och död”⁷.

Så är det. I alla våra livsdagar, i lust eller i nöd, under ljusa dagar och under svåra dagar, är det det Kristus har fullbordat för oss genom sin pina och död, som kan ge glädje och hopp, frimodighet och hjälp.

Kära vänner! Glöm inte vad Herren Jesus har gjort. I denna förvirringens tid är detta vårt största behov, att i Ordet få se att Kristi pina och död, Kristi fullbordade försoningsverk, är vår frälsnings fasta ankargrund. ”Antingen du är i lust eller i nöd, så tänk på Kristi pina och död”. Hos Jesus finns ny frimodighet och hjälp till missmodiga Jesu lärjungar också i dag.

Förlora ej korset ur sikte,
skall frälst du en gång hinna fram.
Förlora ej blicken på Jesus,
det blödande, dyra Guds Lamm⁸.

---

⁷Inskriften var på danska: *Enten du est i lyst eller nød, saa tenck paa Christi pine og død.*

⁸Okänd författare.